

Środa, 6 kwietnia 2011 r.

Europejska polityka inwestycji międzynarodowych

P7_TA(2011)0141

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 6 kwietnia 2011 r. w sprawie przyszłej europejskiej polityki inwestycji międzynarodowych (2010/2203 (INI))

(2012/C 296 E/05)

Parlament Europejski,

- uwzględniając komunikat Komisji skierowany do Rady, Parlamentu Europejskiego, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów z dnia 7 lipca 2010 r. pt. „W kierunku kompleksowej europejskiej polityki dotyczącej inwestycji międzynarodowych” (COM(2010)0343), a także wnioski Komisji z dnia 7 lipca 2010 r. dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego przepisy przejściowe w zakresie dwustronnych umów inwestycyjnych między państwami członkowskimi a państwami trzecimi (COM(2010)0344),
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 3 marca 2010 r. pt. „Europa 2020 – strategia na rzecz inteligentnego i zrównoważonego rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu” (COM(2010) 2020) oraz komunikat Komisji z dnia 9 listopada 2010 r. skierowany do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów pt. „Handel, wzrost i polityka światowa – polityka handlowa jako kluczowy element strategii »Europa 2020« ” (COM(2010)0612),
 - uwzględniając konkluzje Rady z dnia 25 października 2010 r. w sprawie kompleksowej europejskiej polityki dotyczącej inwestycji międzynarodowych,
 - uwzględniając uaktualnione wytyczne OECD dla przedsiębiorstw międzynarodowych,
 - uwzględniając orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego, a zwłaszcza wyrok z dnia 3 marca 2009 r. w sprawie Komisja przeciwko Republice Austrii (sprawa C-205/06), wyrok z dnia 3 marca 2009 r. w sprawie Komisja przeciwko Królestwu Szwecji (sprawa C-249/06) oraz wyrok z dnia 19 listopada 2009 r. w sprawie Komisja przeciwko Republice Finlandii (sprawa C-118/07),
 - uwzględniając art. 48 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Handlu Międzynarodowego oraz opinie Komisji Rozwoju, a także Komisji Gospodarczej i Monetarnej (A7-0070/2011),
- A. mając na uwadze, że Traktat z Lizbony powierzył bezpośrednie inwestycje zagraniczne (BIZ) wyłącznej kompetencji UE, o czym mowa w art. 3 ust. 1 lit. e), art. 206 i 207 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE),
- B. mając na uwadze, że od 1959 r. państwa członkowskie zawarły na szczeblu bilateralnym ponad 1 200 dwustronnych umów inwestycyjnych, a blisko 3 tys. umów ogółem,
- C. mając na uwadze, iż powszechnie uznaje się, że napływające inwestycje mogą podnieść konkurencyjność krajów, lecz w przypadku inwestycji wpływających nisko wykwalifikowanym pracownikom może być konieczna pomoc w dostosowaniu się; mając na uwadze, że to rządy są odpowiedzialne za sprzyjanie korzystnym wpływom przy jednoczesnym zapobieganiu jakimkolwiek negatywnym skutkom,

Środa, 6 kwietnia 2011 r.

- D. mając na uwadze, że art. 206 i 207 TFUE nie definiują BIZ, zaś Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej⁽¹⁾ sprecyzował swe rozumienie BIZ na podstawie trzech kryteriów: musi to być długotrwała inwestycja pochłaniająca co najmniej 10 proc. kapitału własnego/udziałów przedsiębiorstwa powiązanego umożliwiającą inwestorowi sprawowanie kontroli nad zarządzaniem operacjami tegoż powiązanego przedsiębiorstwa; mając na uwadze, że definicja ta jest zgodna z definicją MFW i OECD, a stoi w sprzeczności zwłaszcza z inwestycjami portfelowymi i prawami własności intelektualnej; mając na uwadze, że trudno jest wyraźnie odróżnić BIZ od inwestycji portfelowych, a sztywną definicję prawną ciężko będzie zastosować w przypadku rzeczywistych praktyk inwestycyjnych,
- E. mając na uwadze, że niektóre państwa członkowskie stosują szeroką definicję terminu „inwestor zagraniczny”, gdzie zwykły adres pocztowy jest uważany za wystarczający do określenia przynależności państwowej przedsiębiorstwa oraz mając na uwadze, że umożliwiło to niektórym przedsiębiorstwom pozwanie własnego kraju na podstawie dwustronnej umowy inwestycyjnej podpisanej przez kraj trzeci i mając na uwadze, że wszystkie europejskie przedsiębiorstwa powinny móc polegać na przyszłych umowach inwestycyjnych UE lub umowach o wolnym handlu zawierających postanowienia dotyczące inwestycji,
- F. mając na uwadze, że pojawienie się nowych krajów o dużych zdolnościach inwestycyjnych jako potęg lokalnych lub światowych zmieniło klasyczne wyobrażenie, zgodnie z którym jedynymi inwestorami były kraje rozwinięte,
- G. mając na uwadze, że po pierwszych przypadkach rozstrzygnięcia sporów w latach 90. XX wieku i mimo ogólnie pozytywnych doświadczeń pewne problemy nabrały ostrości, z powodu stosowania mało precyzyjnego języka zostawiającego szerokie pole do interpretacji, zwłaszcza jeśli chodzi o ryzyko konfliktu między interesami prywatnymi a misją regulacyjną władzy publicznej, na przykład w sytuacji gdy przyjęcie uzasadnionego ustawodawstwa prowadziło do oskarżania państwa przez międzynarodowy sąd arbitrażowy o złamanie zasady „sprawiedliwego i równego traktowania”,
- H. mając na uwadze, że USA i Kanada, które jako jedne z pierwszych państw stanęły w obliczu takich orzeczeń, przystosowały swój model dwustronnych umów inwestycyjnych w celu ograniczenia możliwości interpretacyjnych arbitrażu oraz zapewnienia skuteczniejszej ochrony obszaru interwencji publicznej,
- I. mając na uwadze, że Komisja stworzyła listę państw, które będą uprzywilejowanymi partnerami w ramach negocjacji pierwszych umów inwestycyjnych (Kanada, Chiny, Indie, MERCOSUR, Rosja i Singapur),
- J. mając na uwadze, że nowo utworzona Europejska Służba Działań Zewnętrznych (ESDZ) ma zwiększyć obecność i wzmocnić rolę UE na świecie, w tym w zakresie propagowania i ochrony unijnych celów handlowych, również w dziedzinie inwestycji,
1. uznaje, że w następstwie wejścia w życie Traktatu z Lizbony BIZ wchodzi teraz w zakres wyłącznej kompetencji UE; zauważa, że te nowe wyłączne kompetencje UE stanowią podwójne wyzwanie, z jednej strony dla zarządzania obowiązującymi dwustronnymi umowami inwestycyjnymi, a z drugiej strony dla zdefiniowania europejskiej polityki inwestycyjnej, która spełni oczekiwania inwestorów i państw, w których inwestycje są dokonywane, ale także zaspokoi szersze interesy ekonomiczne i zrealizuje cele polityki zagranicznej;
 2. z zadowoleniem przyjmuje te nowe uprawnienia UE i wzywa Komisję oraz państwa członkowskie do wykorzystania tej okazji, by opracować wraz z Parlamentem zintegrowaną i spójną politykę inwestycyjną, która wspiera wysokiej jakości inwestycje i pozytywnie wpływa na globalny postęp gospodarczy i trwały rozwój; jest zdania, że Parlament musi być odpowiednio zaangażowany w kształtowanie przyszłej polityki inwestycyjnej oraz że wymaga to odpowiednich konsultacji w sprawie upoważnień do nadchodzącej rundy negocjacji, a także regularnych i konkretnych sprawozdań o stanie toczących się negocjacji;

(¹) Wyrok z dnia 12 grudnia 2006 r. *Test Claimants in the FII Group Litigation przeciwko Commissioners of Inland Revenue* (sprawa C-446/04).

Środa, 6 kwietnia 2011 r.

3. zauważa, że UE jest ważnym blokiem ekonomicznym posiadającym silną pozycję negocjacyjną; ufa, że wspólna polityka w zakresie inwestycji spełni oczekiwania zarówno inwestorów, jak i zainteresowanych państw, a także pomoże przyczynić się do wzrostu konkurencyjności UE i jej przedsiębiorstw oraz do zwiększania zatrudnienia;
4. odnotowuje konieczność opracowania skoordynowanych ram europejskich, które byłyby zorientowane na gwarantowanie pewności i wspierałyby promowanie zasad i celów UE;
5. przypomina, że w bieżącej fazie globalizacji nastąpił radykalny wzrost BIZ i w 2007 r. – zanim inwestycje zostały zahamowane przez światowy kryzys gospodarczy i finansowy – osiągnęły rekordową wartość prawie 1,5 mld euro, a UE była największym źródłem BIZ w całej gospodarce światowej; podkreśla jednak, że w 2008 i 2009 r. poziom inwestycji obniżył się z uwagi na światowy kryzys finansowy i gospodarczy; podkreśla także, że około 80 proc. ogólnej wartości globalnych BIZ dotyczy międzynarodowych fuzji i przejęć;
6. z zadowoleniem przyjmuje komunikat Komisji pt. „W kierunku kompleksowej europejskiej polityki dotyczącej inwestycji międzynarodowych”, ale podkreśla, że skupia się on głównie na ochronie inwestorów, zaś powinien w większym stopniu zająć się prawem ochrony publicznej zdolności do stanowienia prawa i realizacją zobowiązania UE do zapewniania spójności polityki na rzecz rozwoju;
7. jest zdania, że inwestycje mogą mieć pozytywny wpływ na wzrost gospodarczy i zatrudnienie nie tylko w UE, ale także w krajach rozwijających się, o ile inwestorzy będą czynnie wspierać dążenia państw goszczących do osiągnięcia celów rozwoju, m.in. wspierając lokalną gospodarkę dzięki transferowi technologii i korzystając z lokalnej siły roboczej oraz lokalnej produkcji;
8. wzywa Komisję do uwzględnienia doświadczeń zdobytych na szczeblu wielostronnym, kilkustronnym i dwustronnym, zwłaszcza jeśli chodzi o nieudane negocjacje OECD w sprawie Wielostronnego Porozumienia Inwestycyjnego;
9. apeluje do Komisji o opracowanie unijnej strategii inwestycyjnej w sposób ostrożny i skoordynowany przy wykorzystaniu najlepszych praktyk z zakresu dwustronnych umów inwestycyjnych; odnotowuje rozbieżności w treści umów zawieranych przez państwa członkowskie i wzywa Komisję do zlikwidowania tych rozbieżności i stworzenia uniwersalnego unijnego szablonu umów inwestycyjnych, który będzie poddawany korektom zależnie od poziomu rozwoju kraju partnerskiego;
10. wzywa Komisję do jak najszybszego wydania nieobowiązkowych wytycznych, np. w postaci szablonu dwustronnych umów inwestycyjnych, który państwa członkowskie mogłyby wykorzystywać w celu zwiększenia pewności i spójności;

Definicje i zakres zastosowania

11. zwraca się do Komisji o przygotowanie jasnej definicji podlegających ochronie inwestycji obejmującej zarówno BIZ, jak i inwestycje portfelowe; uważa jednak, że spekulacyjne formy inwestycji określone przez Komisję nie podlegają ochronie; nalega, aby postanowienia – w razie gdy zakresem umowy inwestycyjnej, a także umów w przypadku których już zaproponowano projekty upoważnień do negocjacji objęte są także prawa własności intelektualnej – nie wpływały negatywnie na produkcję leków generycznych i respektowały dotyczące zdrowia publicznego wyjątki zawarte w porozumieniu TRIPS;
12. zauważa z zaniepokojeniem, że negocjowanie wielu rodzajów inwestycji doprowadzi do pomieszczenia wyłącznych i dzielonych kompetencji;

Środa, 6 kwietnia 2011 r.

13. wzywa do wprowadzenia pojęcia „inwestora unijnego”, które zgodnie z duchem art. 207 TFUE odzwierciedlałoby znaczenie wspierania inwestorów ze wszystkich państw członkowskich na jednakowych warunkach i zapewniałoby im warunki funkcjonowania i ochrony ich inwestycji na jednakowych zasadach;

14. przypomina, że standardowa dwustronna umowa inwestycyjna zawierana przez państwa członkowskie UE stosuje szeroką definicję „inwestora zagranicznego”; zwraca się do Komisji o dokonanie oceny czy prowadzi to do nadużyć; zwraca się do Komisji o stworzenie precyzyjniejszej definicji statusu inwestora zagranicznego na podstawie tej oceny i najnowszej wzorcowej definicji BIZ dokonanej przez OECD;

Ochrona inwestorów

15. podkreśla, że ochrona inwestora w przypadku wszystkich inwestorów UE musi pozostać najważniejszym priorytetem umów inwestycyjnych;

16. odnotowuje, że negocjowanie dwustronnych umów inwestycyjnych to czasochłonny proces; wzywa Komisję do inwestowania zasobów ludzkich i materialnych w negocjowanie i zawieranie unijnych umów inwestycyjnych;

17. uważa, że wniosek Rady zawarty w jej konkluzjach na temat komunikatu – aby nowe europejskie ramy prawne nie wpływały negatywnie na ochronę inwestorów i gwarancje, z których korzystają oni w ramach obowiązujących umów – może powodować ryzyko, że każda nowa umowa spotka się ze sprzeciwem oraz że niezbędna równowaga między ochroną inwestorów i ochroną prawa do regulacji – w czasach większej liczby inwestycji napływających – zostanie zagrożona; uważa ponadto, że tak sformułowane kryterium oceny może być sprzeczne z zapisami i intencjami art. 207 TFUE;

18. uważa, że konieczność wskazania godnych naśladowania praktyk – na co zwraca także uwagę Rada w swych konkluzjach – jest opcją nie tylko rozsądniejszą, lecz również skuteczniejszą, ponieważ umożliwia ona opracowanie spójnej europejskiej polityki inwestycyjnej;

19. uważa, że przyszłe umowy inwestycyjne zawierane przez UE powinny opierać się na najlepszych praktykach pochodzących z doświadczeń państw członkowskich i uwzględniać następujące standardy:

- niedyskryminacja (traktowanie narodowe i klauzula najwyższego uprzywilejowania), przy precyzyjniejszej definicji określającej, że inwestorzy zagraniczni i krajowi muszą działać w „jednakowych warunkach” i umożliwiającej pewną elastyczność w odniesieniu do klauzul najwyższego uprzywilejowania, aby nie utrudniać regionalnych procesów integracji w krajach rozwijających się,
- zasada sprawiedliwego i równego traktowania, określona na podstawie poziomu traktowania ustanowionego przez międzynarodowe prawo zwyczajowe,
- ochrona przed pośrednim i bezpośrednim wywłaszczeniem, oparta na definicji określającej jasną i sprawiedliwą równowagę między interesem publicznym i prywatnym i umożliwiającej odpowiednie zadośćuczynienie adekwatne do szkód poniesionych w przypadku bezprawnego wywłaszczenia;

20. zwraca się do Komisji o ocenę potencjalnego wpływu wprowadzenia klauzuli ochronnej do przyszłych europejskich umów inwestycyjnych i o przedstawienie sprawozdania zarówno Parlamentowi Europejskiemu, jak i Radzie;

Środa, 6 kwietnia 2011 r.

21. wzywa Komisję do zagwarantowania wzajemności podczas negocjacji prawa dostępu do rynku z głównymi partnerami handlowymi reprezentującymi kraje rozwinięte i największych gospodarkami wschodzącymi, mając na uwadze konieczność wyłączenia sektorów wrażliwych i zachowania asymetrii w stosunkach handlowych UE z krajami rozwijającymi się;

22. zauważa, że zwiększenie spodziewanej pewności pomoże MŚP w inwestowaniu za granicą i zauważa w związku z tym, że należy wysłuchiwać głosu MŚP podczas negocjacji;

Ochrona prawa do regulacji

23. podkreśla, że przyszłe umowy inwestycyjne zawarte przez UE muszą chronić możliwość interwencji państwa;

24. wyraża głęboką obawę w związku ze stopniem swobody sędziów w arbitrażu międzynarodowym w dokonywaniu szerokiej interpretacji klauzuli o ochronie inwestorów, co prowadzi do wyeliminowania możliwości legalnych interwencji publicznych; wzywa Komisję do zaproponowania jasnych definicji norm ochrony inwestorów w celu uniknięcia takich problemów w nowo zawieranych umowach inwestycyjnych;

25. wzywa Komisję do włączenia do wszystkich zawieranych w przyszłości umów specjalnych klauzul stwierdzających prawo stron umowy do regulacji między innymi w dziedzinie ochrony bezpieczeństwa narodowego, środowiska, zdrowia publicznego, praw pracowników i konsumentów, polityki przemysłowej i różnorodności kulturowej;

26. podkreśla, że Komisja powinna dla każdego przypadku osobno podejmować decyzje dotyczące sektorów nieobjętych przyszłymi umowami, na przykład sektorów wrażliwych, takich jak kultura, edukacja, zdrowie publiczne i te sektory, które mają strategiczne znaczenie dla obrony narodowej i zwraca się do Komisji o każdorazowe informowanie Parlamentu Europejskiego o otrzymywanych mandatach; zauważa, że UE powinna jednocześnie zwracać uwagę na problemy swoich rozwijających się partnerów i nie domagać się większej liberalizacji w sytuacji, gdy uważają oni za konieczną dla swojego rozwoju ochronę niektórych sektorów, zwłaszcza w dziedzinie usług publicznych;

Uwzględnienie norm społecznych i ekologicznych

27. podkreśla, że przyszła polityka UE musi wspierać także inwestycje trwałe, przyjazne dla środowiska (kwestia szczególnie ważna, gdy chodzi o przemysł wydobywczy) i wspomagające wysokiej jakości warunki pracy w przedsiębiorstwach, których inwestycje te będą dotyczyły; zwraca się do Komisji o umieszczenie we wszystkich przyszłych umowach odniesienia do uaktualnionych wytycznych OECD dla przedsiębiorstw międzynarodowych;

28. ponownie apeluje – w związku z dotyczącymi inwestycji postanowieniami szerzej pojętych umów o wolnym handlu – o włączenie klauzuli o społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw i skutecznej klauzuli socjalnej oraz klauzuli dotyczącej ochrony środowiska do wszystkich podpisanych przez UE umów o wolnym handlu;

29. wnioskuje, aby Komisja dokonała oceny sposobu, w jaki klauzule te były włączane także do dwustronnych umów inwestycyjnych zawieranych przez państwa członkowskie, oraz także jak można je włączyć do autonomicznych umów inwestycyjnych;

30. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że niektóre dwustronne umowy inwestycyjne zawierają klauzulę zakazującą osłabiania przepisów socjalnych lub w dziedzinie ochrony środowiska celem przyciągnięcia inwestorów i wzywa Komisję do rozważenia umieszczenia takiej klauzuli w jej przyszłych umowach;

Środa, 6 kwietnia 2011 r.

Mechanizm rozstrzygania sporów i odpowiedzialność UE

31. uważa, że należy radykalnie zmienić obecny system rozstrzygania sporów celem uwzględnienia elementów takich jak: poprawa przejrzystości, możliwość wnoszenia przez strony apelacji, obowiązek wyczerpania lokalnych sądowych dróg odwoławczych (o ile można liczyć w danym przypadku na rzetelny proces), możliwość odwołania się do spostrzeżeń *amicus curiae*, czy wreszcie obowiązek wyboru jednego miejsca arbitrażu w przypadku sporu między inwestorem a państwem;

32. jest zdania, że należy zastosować mechanizm rozstrzygania sporów nie tylko pomiędzy państwami, ale także pomiędzy inwestorami a państwem, aby zapewnić pełną ochronę inwestycji;

33. jest świadomy, że UE nie może korzystać z mechanizmów rozstrzygania sporów Międzynarodowego Centrum Rozstrzygania Sporów Inwestycyjnych (ICSID) i Komisji Narodów Zjednoczonych do spraw Międzynarodowego Prawa Handlowego (UNCITRAL), ponieważ UE jako taka nie jest członkiem żadnej z tych organizacji; wzywa UE do włączenia postanowień dotyczących rozstrzygania sporów do każdej z nowych umów inwestycyjnych UE zgodnie z reformami zasugerowanymi w niniejszej rezolucji; wnioskuję, aby Komisja i państwa członkowskie, jako ważne podmioty międzynarodowe, przyjęły na siebie obowiązek przeprowadzenia niezbędnej reformy zasad ICSID i UNCITRAL;

34. wzywa Komisję do opracowania rozwiązań, które wsparłyby MŚP w pokrywaniu wysokich kosztów rozstrzygania sporów.

35. wzywa Komisję do jak najszybszego przedstawienia rozporządzenia określającego podział odpowiedzialności między szczeblem krajowym i unijnym, zwłaszcza pod względem finansowym, w razie gdyby UE przegrała sprawę w międzynarodowym sądzie arbitrażowym;

Wybór partnerów i uprawnienia Parlamentu

36. popiera zasadę, zgodnie z którą priorytetowymi partnerami przyszłych umów inwestycyjnych UE będą kraje o dużym potencjale rynkowym, ale w których inwestycje zagraniczne powinny być lepiej chronione;

37. odnotowuje, że zasadniczo ryzyko inwestycyjne jest większe w krajach rozwijających się i najsłabiej rozwiniętych oraz że zdecydowana i skuteczna ochrona inwestorów w postaci umów inwestycyjnych stanowi najważniejszy element zapewniania ochrony europejskim inwestorom i może usprawnić rządzenie, co gwarantuje stabilność sytuacji konieczną dla wzrostu BIZ w tych krajach; zauważa, że aby umowy inwestycyjne przyniosły dalsze korzyści tym krajom, powinny się one opierać na zobowiązaniach inwestorów pod kątem przestrzegania praw człowieka i standardów antykorupcyjnych, jako części szerszego partnerstwa między UE i krajami rozwijającymi się w celu zmniejszenia ubóstwa; wzywa Komisję do dokonywania oceny potencjalnych przyszłych partnerów na podstawie doświadczeń państw członkowskich związanych z dwustronnymi umowami inwestycyjnymi;

38. wyraża zaniepokojenie faktem, że BIZ w krajach najmniej rozwiniętych są bardzo ograniczone i zwykle skoncentrowane na zasobach naturalnych;

39. uważa, że w krajach rozwijających się należy w większym stopniu wspierać lokalne firmy, w szczególności za pomocą środków zachęcających do zwiększenia wydajności i zacieśnienia współpracy, a także do podnoszenia kwalifikacji siły roboczej – obszarach o dużym potencjale w odniesieniu do pobudzenia rozwoju gospodarczego, konkurencyjności i wzrostu w krajach rozwijających się; zachęca również do przekazania krajom rozwijającym się nowych ekologicznych technologii UE jako najlepszego sposobu wspierania ekologicznego zrównoważonego wzrostu gospodarczego;

Środa, 6 kwietnia 2011 r.

40. wzywa Komisję i państwa członkowskie do pełnego uwzględnienia stanowiska Parlamentu przed rozpoczęciem negocjacji w sprawie inwestycji, a także podczas negocjacji; przypomina brzmienie porozumienia ramowego w sprawie stosunków Parlamentu Europejskiego z Komisją i wzywa tę ostatnią do zasięgnięcia opinii Parlamentu w sprawie projektów mandatów negocjacyjnych odpowiednio wcześniej, aby umożliwić mu wyrażenie stanowiska, które musi z kolei zostać uwzględnione przez Komisję i Radę;

41. podkreśla potrzebę uwzględnienia roli delegacji Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych w strategii dotyczącej przyszłej polityki inwestycyjnej, uznając ich potencjał i lokalną ekspercką wiedzę za strategiczne elementy osiągnięcia założeń tej nowej polityki;

*

* *

42. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji, państwom członkowskim, Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu, jak również Komitetowi Regionów.

Ochrona interesów finansowych Wspólnot – Zwalczanie nadużyć finansowych

P7_TA(2011)0142

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 6 kwietnia 2011 r. w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot – Zwalczanie nadużyć finansowych – Sprawozdanie roczne za 2009 r. (2010/2247(INI))

(2012/C 296 E/06)

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoje rezolucje w sprawie wcześniejszych sprawozdań rocznych Komisji Europejskiej i Europejskiego Urzędu ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF),
- uwzględniając sprawozdanie Komisji z dnia 14 lipca 2010 r. dla Parlamentu Europejskiego i Rady zatytułowane „Ochrona interesów finansowych Unii Europejskiej – zwalczanie nadużyć finansowych – Sprawozdanie roczne za 2009 r.” (COM(2010)0382) wraz z załącznikami (SEC(2010)0897 i SEC(2010)0898),
- uwzględniając dziesiąte sprawozdanie z działalności OLAF-u – sprawozdanie roczne 2010 ⁽¹⁾,
- uwzględniając sprawozdanie roczne Trybunału Obrachunkowego dotyczące wykonania budżetu za rok budżetowy 2009 wraz z odpowiedziami instytucji ⁽²⁾,
- uwzględniając sprawozdanie roczne Trybunału Obrachunkowego dotyczące działań finansowanych z ósmego, dziewiątego i dziesiątego Europejskiego Funduszu Rozwoju za rok budżetowy 2009, wraz z odpowiedziami Komisji ⁽³⁾,
- uwzględniając art. 319 ust. 3 i art. 325 ust. 5 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 z dnia 25 czerwca 2002 r. w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich ⁽⁴⁾,

⁽¹⁾ http://ec.europa.eu/anti_fraud/reports/olaf/2009/en.pdf

⁽²⁾ Dz.U. C 303 z 9.11.2010, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. C 303 z 9.11.2010, s. 243.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 248 z 16.9.2002, s. 1.